

kan man vanskelig vedblive i Længden at leve paa. Hvad den anden Anmærkning angaar, vilde den ærede Ordfører sætte den i en Forbindelse med den uylig omtalte Anmærkning. Dette forekommer mig ogsaa at være en ren Misforstaaelse; thi det er klart, at vedtages den, jeg nu har talt om, men ikke denne sidste, er man lige saa bunden til de enkelte Poster paa Konto L. til næste Aar som nu, og omvendt, hvis man ikke vedtager den første, men derimod den sidste. De have ikke det mindste med hinanden at gøre. Meningen med Anmærkningen til § 22 i sin Helhed er ikke den, at man vil faa Frihed til at røde den ene Konto ind i den anden. Hvad Konto L. angaar, er den ikke nævnt i denne Anmærkning blandt de Konti, hvor visse Omstillinger kunne finde Sted. Jeg finder ikke Anledning til at sige noget til, hvad den ærede Ordfører har udtalt om Realitetsbetydningen af den Anmærkning, der udelukkende vedrører Konto L.; han har netop fremhævet de Punkter, som ville gøre det ønskeligt at tilvejebringe en Mulighed for at kunne flytte Bevillinger fra den ene Konto til den anden. Han har haft et bestemt Syn for og har ogsaa fremhævet det økonomiske i at have en saadan Anmærkning. Det er min Overbevisning, at det sparer ikke saa ganske lidt, man er mere interesseret i at spare paa visse Konti, naar man ved, at det saa kan anvendes paa en anden, maaske bedre Maade, end naar der slet ingen Brug er for de tiloversblivende Penge; i sidste Tilfælde kan man ikke i samme Grad vente, at vedkommende skulde have den rette Forstaaelse af Betydningen af at spare. Jeg skal nu kortelig omtale § 26. Til denne Paragraf er der ikke saa meget at sige; det højstærede Ting vil nok kunne forstaa, at jeg i det hele taget ikke kan føle mig tilfreds med den Sum, der er givet paa § 26, og jeg antager heller ikke, at det er det ærede Tings eller foreløbig det ærede Udvalgs sidste Ord. Hvis man ellers kunde enes om Finansloven, er jeg overbevist om, at vi ogsaa nok kom lidt højere op her, ligesom jeg ogsaa i saa Tilfælde selvfølgelig vilde være villig til at gaa adskilligt ned under det, jeg har forlangt. Jeg skal omtale endnu et Par enkelte af Posterne. For det første Posten angaaende Forstættelsen af Anstæffelse af Geværer og Ammunition til disse; de to Poster staa jo i en vis Forbindelse med hinanden. Udvalget er gaaet saa vidt, at det har bevilget det halve paa hver af disse Poster. Det drejer sig om for det første at stæffe den Reserve til Beje, som den ærede Ordfører omtalte, og han har ganske vist Ret i, at der ikke var Tale herom, da Be-

villingerne til Geværerne i det hele taget blev tilvejebragte. Men man vil dog vist indrømme, at den er nødvendig. En anden væsentlig Omstændighed er den, at naar man een Gang har faaet en Geværfabrik, maa man ogsaa sørge for, at denne Industri holdes ved lige. Den er jo altid nødvendig til at reparere de Geværer, man har; det aarlige Brug gør altid Vedligeholdelse og Reparationer nødvendige. Derfor tror jeg, at det af Hensyn til disse Arbejders Vedligeholdelse her i Landet og af Hensyn til Arbejdsforholdene vilde være overordentlig uheldigt, hvis en saadan Fabrik, der nu een Gang er bleven anlagt, nedlægges. Her gælder det samme, som gælder for Orlogsværstet. Der søger man jo altid at stæffe det passende Arbejde, og det er ogsaa det, man gør her. Det forekommer mig, at man her er gaaet lidt for vidt. Jeg vilde sætte Pris paa, om man dog havde bevilget de 100,000 til Geværerne helt ud og saa det halve Beløb af den anden Bevilling eller omvendt; de supplere jo noget hinanden.

Dernæst er der en Bevilling paa 20,000 Kr. til Opførelse af et Ammunitionsmagasin paa Laboratoriet, som man nægter. Det undrer mig egentlig, at en saa lille Bevilling nægtes, da dens Nødvendighed dog vist maa kunne indses. Det, der motiverer dette Ammunitionsmagasin, er den betydelige Forøgelse af Beholdningen til Fodfolket, som vi have faaet. Vi have den gamle Ammunition til Rifflerne af 1867 liggende, og nu have vi faaet ny, foreløbig 8½ Million Patroner; at det forlanger flere ny Magasiners Opførelse, ligger i Sagens Natur; derfor vil det være meget vanskeligt at undvære disse 20,000 Kr. Det er et af de Punkter, hvor jeg ligesom ved det forrige, jeg nævnte, vil bede det ærede Udvalg om at tage Sagen under fornyet Overvejelse til tredje Behandling, saa at vi dog maaske her kunde komme til en Overenskomst. Dernæst skal jeg udtale mig ganske kort om det sidste Punkt paa § 26, der angaar en Bevilling af 250,000 Kr. til Anlæg af Rystbatterier. Jeg har nemlig ikke tidligere haft Lejlighed til at udtale mig herom. Ved første Behandling var der jo ingen Anledning dertil. Da jeg imidlertid anser det for et forholdsvis vigtigt Punkt, idet Bevillingen angaar Udviklingen af vort Forsvar, vil jeg gerne sige et Par Ord derom. Jeg vil da først udtale, at det egentlig undrer mig, at den ærede Ordfører, der staaer som Repræsentant for det Parti, hvorfor det ærede Medlem fra Møen (Bojsen) ellers plejer at være den militære Ordfører, ikke har haft mere Syn for den